

Jaroslava
Hofmanová

SELFÍČKO Z RÁJE

OBSAH

Selfičko z ráje	4
Maminčin duch	6
Záhadný štěněčí sen	10
Vánoční kaktus aneb tetino zlato	12
Nemáte cigaretu?	16
Mrtvá spolužačka	18
Varovné písknutí.....	21
Ztracená Madona	23
Šátek s bílými puntíky	24
Bezbřehá empatie.....	27
Duše v hřbitovní lucerně.....	29
Teta Slávka.....	31
Kdo je Indra?.....	34
Vánoční kapr.....	36
Víno z Argentiny.....	39
Ochránkyně	41
Tajemné propojení	43
Rozcestí.....	45
Osud to nechtěl	48

Jaroslava
Hofmanová

SELFÍČKO Z RÁJE

1. vydání

*vydáno v srpnu 2020 jako 103. publikace
vydal Pavel Kohout (www.knihy.cz)*

ISBN 978-80-7570-193-0 (epub)

ISBN 978-80-7570-194-7 (mobi)

ISBN 978-80-7570-195-4 (pdf)

SELFÍČKO Z RÁJE

Jela jsem s Adamem autem po úzké silnici, která rozdělovala na dvě strany tmavý les, když si všiml, že nejsem připoutaná. „Buď tak hodná, zapni si bezpečnostní pás,“ požádal mě se zjevnou starostí v hlase. „Ale ono mi to nejde,“ odvětila jsem bezradně. „Je to nějak zaseklé.“ „Aha. Někde zastavím a mrknu se na to,“ usmál se na mě. Když jsme se po chvíli octili na bílé cestě zalité zlatým sluncem, u níž stál patrový dům s růžovou fasádou a zamřížovanými okny, Adam zabrzdil a vystoupili jsme. On šel opravit pás, já jsem se procházela okolo.

Prohlížela jsem si ten zvláštní dům, který vypadal trochu jako malý zámeček, trochu jako fara a působil dost opuštěně. Nakoukla jsem i za něj a to, co jsem tam spatřila, mi vzalo dech. Uviděla jsem nádhernou louku plnou intenzivních barev! Louku plnou nádherně kvetoucích, mě neznámých stromů, keřů a květin. Nikdy jsem nic podobného neviděla!

„Adame, pojď se kouknout!“ Zavolala jsem na svého přítele. „Rostou tady zvláštní stromy a kytky!“ Adam se ke mně přišoural, překvapeně se rozhlížel. „No ne, co to je?“ Pokrčila jsem rameny. „Nevím. Uděláme si selfíčko?“ On přikývl a já jsem vytáhla z kapsy mobil. Udělala jsem několik společných fotek, když se najednou přihnal dost silný vítr, který nás od sebe odtrhnul. Stačila jsem mobil strčit do kapsy, Adam natáhl ruku, ale nedokázal mě už zachytit. Zatímco on stál na místě, mě vítr strkal ke svahu, z kterého mě shodil, a já jsem se koulela někam do neznáma.

Když jsem procitla, ucítila jsem pach dezinfekce, a uvědomila si, že jsem v nemocnici. Tělo mě bolelo a jeho část spočívala v sádrovém krunyři. „Konečně jste se probrala,“ usmála se na mě starší zdravotní sestra, která mi vyměňovala infuzi. „Byla jste pár dní v bezvědomí. Vzpomínáte si, co se stalo?“ Zapátrala jsem v paměti a po chvíli se mi

vybavila vzpomínka na růžový dům, kvetoucí louku, na selfičko i silný vítr.

„Ano,“ vydechla jsem unaveně. „Spadla jsem ze svahu. Kde je Adam?“ Sestra se zarazila. „Já vám sem pošlu radši pana doktora.“ V duchu jsem se podivila proč. Myslí si, že jsem cvok? Silný doktor nasoukaný v nažehlené košili a kalhotách se objevil po několika málo minutách. Vzal mě za ruku, změřil mi tep.

„Už jste si vzpomněla, co se vám stalo?“ „Spadla jsem ze svahu dolů,“ opakovala jsem váhavě. „Adam zůstal nahoře.“ „Kde nahoře?“ „U toho růžového domu, byla tam louka barevných kytek,“ vysvětlovala jsem namáhavě. „Ale mě vichřice shodila ze svahu, spadla jsem dolů.“ Lékař chvíli mlčel. „Tak to nebylo,“ promluvil po pár vteřinách konejšivým hlasem. „Měla jste se svým přítelem autonehodu. Je mrtvý, ale vás jsme zachránili. Jednu chvíli jste byla v klinické smrti, takže se vám nejspíš všechno zdálo.“ Zakroutila jsem hlavou. „To není možné! Vždyť jsme si dělali selfičko, kde je můj mobil?“

Sestra, která se za lékařem vynořila, sáhl do bílého stolečku u postele a podala mi telefon. Najela jsem go galerie a začala prohlížet fotky. Byl tam růžový dům, stromy, keře, květiny i usmívající se Adam. Já nikde. Jak je to možné? Snažila jsem se tomu porozumět a jediné logické vysvětlení bylo, že jsme měli skutečně nehodu a všechno, co jsem zažila, jsem viděla v doteku smrti. Ale nechtělo se mi tomu věřit. Když mě po čase propustili z nemocnice, začala jsem ten růžový dům hledat. Projela jsem spoustu lesů, vesnic, cest, bohužel zbytečně, nedokázala jsem si totiž vzpomenout, kam a proč jsem tehdy s Adamem jela. Proto jsem fotografie zveřejnila na internetu s prosbou o pomoc. Ale nikdo ten dům nezná, ani ho nikdo nikdy neviděl. Zbývá jediné vysvětlení. Že je pravda. Že jsem se po tragické autonehodě ocitla s Adamem na okamžik v Ráji, ale musela jsem ho ještě na čas opustit...

MAMINČIN DUCH

Můj tatínek se s maminkou rozvedl, když mi bylo nějakých deset let a odstěhoval se ke svojí přítelkyni Vilmě mimo město. Já jsem zůstala s maminkou a spolu jsme bydlely v malém rodinném domečku, který si rodiče postavili, když mi bylo asi deset let. Maminka dům neměla příliš v lásce, tvrdila s vážnou tváří, že v tom místě je špatná energie, protože tam kdysi bývalo popraviště, ale já to přecházela shovívavým mávnutím ruky.

Maminka byla zaměstnaná jako prodavačka a našla si i druhé zaměstnání, neb táta neplatil alimony a tak se nám často nedostávalo peněz. Ve dne pracovala mamka v obchodu se smíšeným zbožím a po večerech chodila uklízet na polikliniku. Přesto nejspíš mnoho peněz nevydělala, neboť když v padesáti letech nečekaně zemřela na srdeční selhání, zjistila jsem, že po ní zůstaly dluhy. Kvůli domu jsem však přijala dědictví i s nimi.

Pohřeb jsem vypravila bez obřadu, protože vyšel na polovinu, a když jsem o dva týdny později převzala v pohřebním ústavu urnu s maminčinými ostatky, váhala jsem, jak s nimi naložím. Protože jsme neměli žádný hrob, byly pouze dvě možnosti, nechat popel rozptýlit na zeleném paloučku, nebo schránku uložit do kolumbária v urnovém háji. Jenže všechno se platilo a já jsem peníze po pohřbu, který mě stál deset tisíc, neměla v kapse ani korunu. Proto jsem udělala něco, co se asi dělat nemá.

Na předzahrádce jsem vykopala krumpáčem jamku a urnu s maminčíným popelem do ní pohřbila. Říkala jsem si, že aspoň nudu mít mamku blízko sebe. Jenže už další den se mi začaly dít doma divné věci. Závěs, který rozdělával kuchyň a obývací pokoj se sám od sebe začal vlnit, jako by s ním kdosi pohyboval a to jsem měla zavřená všechna okna i dveře. „Nemáš tam duchy?“ Zeptala se mě

z legrace moje kamarádka Tereza z dětství, která se zastavila na kafe. Pokrčila jsem nechápavě rameny. Když však Tereza odešla, závěs jsem upřeně pozorovala a zdálo se mi, že u něj vidím pohybující se tmavý stín. Docela mě to vyděsilo.

Navíc se mi v noci zdál dost šílený sen. Maminka poletovala po naší předzahrádce bosa a ve vínových plesových šatech, které jsem ji nechala obléct do rakve. Se sepjatýma rukama srdceryvně naříkala. „Ach jo, tohle jsem právě nechtěla, tohohle jsem se přece bála!“ Probudila jsem se těsně po půlnoci celá rozlámaná a sen v hlavě rozebírala. Co to mělo znamenat? Další dny se všechno opakovalo, kdosi pohyboval ve dne v bytě závěsem a v noci se maminka vznášela na předzahrádce, bosýma nohama se sotva dotýkala země, spínala ruce k nebesům a plakala. Nevydržela jsem to, když se to stalo potřetí, zajela jsem se svěřit Tereze.

„Víš, měla bych jedno vysvětlení,“ podotkla kamarádka zamyšleně. „Znala jsem tvou mamku od dětství, a proto vím, že ten dům neměla příliš ráda. Když tvůj táta tu parcelu koupil, i moji rodiče se divili, že budete stavět na bývalém popravišti, tu parcelu totiž nikdo nechtěl. Myslím, že tvou mamince vadí, že jsi ji tady pohřbila. Ona tady nechce být.“ Zrudla jsem a vysvětlila Tereze, že nemám peníze, ale jen mávla rukou.

„Rozptýlení popelu na paloučku není až tak drahé, stojí to pár stovek, já ti je půjčím a vrátíš mi je, až je budeš mít. Za ten klid ti to stojí, ne?“ Při tom zůstalo. Společně jsme urnu ze zahrádky vykopaly a nechaly maminčin popel rozptýlit na zeleném paloučku, kde její duše našla určitě věčný klid a mír, protože duch, který pohyboval závěsem v našem domě, zmizel, a maminka už v noci nepobíhala po zahradě, ani neplakala.

SEN O VNUKOVI

Nepamatuji si, že bych někdy mívala sny. Buď se mi vážně nic nezdálo, anebo jsem si to ráno nepamatovala, nevím, nejsem si jistá. Sny jsem však začala podivně vnímat nějakou dobu poté, co se moje dcera Sabina vdala.

S manželem Vojtou čekali v létě miminko, ale nenechali si říct, co to bude, prý mají rádi překvapení. Cítila jsem velké napětí. Bude to chlapeček, nebo holčička? Podle Sabininých chutí i podle toho, jak se měnila v obličejí, jsem tipovala holčičku. Možná proto, že jsem nad tím stále přemýšlela, se mi tři týdny před plánovaným termínem Sabinina porodu zdál sen jako živý.

Sabina se v něm sprchovala, ale když se natahovala pro ručník, uklouzla po mokrých dlaždičkách a upadla. Vojta se vyděsil a odvezl ji do nemocnice, kde se o chvíli později narodil malý chlapeček. Trochu mě sen vyplašil, proto jsem hned ráno dceři telefonovala.

„Sabino, představ si, co se mi dnes zdálo. Že se vám narodil chlapeček!“ Vesele se zachichotala. „Mami, snad jsi nezačala věřit na sny? Právě ty, které se jaktěživo nic nezdálo! Čekám to skoro za měsíc, a až se narodí, budeš první, komu dáme vědět.“ Klidně jsem si oddychla. Sabina měla pravdu, přece nezačnu v padesáti věřit na sny?

Jenže ještě ten samý večer se mi ozval naléhavě telefon. „Tak babičko, máme chlapečka!“ Pochlubil se Vojta. „Narodil se sice trochu předčasně, ale je zdravý, jmenuje se Patrik. Váží dvě a půl kila a měří osmačtyřicet centimetrů. Sabina je v pořádku.“ Šla mi z těch zpráv hlava kolem. „To jsem ráda,“ vydechla jsem. „Ale jak je to možné? Ráno jsem se Sabinou mluvila a byla „celá“. Ještě se smála, že to čeká skoro až za měsíc.“